

mangle livets fornødheder, men han lover ikke rigdomme. Penge og bankkonti er ikke hans rigeste velsignelser. Han velsigner os med visdom til at administrere vore begrænsede materielle velsignelser, visdom, der gør os i stand til at leve bedre for 90 procent af vores indkomst end for 100 procent. Trofaste tiendebetalere forstår derfor sparsommelig levevis og har en tendens til at være mere selvhjulpne.

Jeg har fået forståelse for, at Herrens rigeste velsignelser er åndelige og ofte omfatter familie, venner og evangeliet. Han synes ofte at velsigne os med en særlig følsomhed over for Helligåndens indflydelse og vejledning, især i ægteskabelige og familiemæssige henseender som børneopdragelse. Sådan en åndelig følsomhed kan hjælpe os nyde harmoni og fred i hjemmet. Præsident James E. Faust antydede, at det at betale tiende er en »fortræffelig forsikring mod skilsmisse« (»Berig dit ægteskab«, *Liahona*, apr. 2007, s. 5).

Det at betale tiende hjælper os med at udvikle et underdanigt og ydmygt hjerte, og et taknemligt hjerte, der som regel »anerkender hans hånd i alt« (L&P 59:21). Tiendebetaling blødgør hjertet, så det bliver mere gavmildt og tilgivende, et næstekærligt hjerte fyldt med Kristi rene kærlighed. Vi bliver af et lydigt hjerte ivrige efter at tjene og velsigne andre og underordne os Herrens vilje. De, der betaler deres tiende regelmæssigt, finder styrket tro på Herren Jesus Kristus og udvikler et varigt vidnesbyrd om hans evangelium og hans kirke. Ingen af disse velsignelser har med penge eller materielle goder at gøre, men de er i sandhed Herrens rigeste velsignelser.

Jeg bevidner, at Herren, når vi betaler vores tiende, vil åbne himlens vinduer og udøse sine rigeste velsignelser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■



Ældste Lynn G. Robbins
De Halvfjerds

Hvad slags mænd og kvinder burde I derfor være?

Må jeres bestræbelser på at udvikle kristuslignende egenskaber være vellykkede, så I antager hans billede i jeres ansigtsudtryk og hans egenskaber kommer til udtryk i jeres opførsel.

At være eller ikke at være« er faktisk et udmærket spørgsmål.¹ Frelseren stillede spørgsmålet på en langt mere dybsindig måde, der gjorde det til et vigtigt doktrinært spørgsmål for hver af os: »Hvad slags mænd [og kvinder] burde I være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Ne 27:27; fremhævelse tilføjet). Førsteperson i nutid af verbet at være er *jeg er*. Han opfordrer os til at påtage os hans navn og hans væsen.

For at blive som han *er*, må vi også *gøre* det, han *gjorde*. »Sandelig, sandelig siger jeg til jer, dette er mit evangelium; og I kender det, som I må *gøre* i min kirke; for de gerninger, som I har set mig *gøre*, skal I også *gøre*« (3 Ne 27:21; fremhævelse tilføjet).

At *være* og at *gøre* er uadskillelige. Som indbyrdes afhængige lærdomme forstærker og fremmer de hinanden. Tro inspirerer fx én til at bede, og bøn styrker til gengæld éns tro.

Frelseren fordømte ofte dem, der *gjorde* uden at *være* – og kaldte dem

hyklere: »Dette folk ærer mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig« (Mark 7:6). At *gøre* uden at *være* er hykleri, eller at foregive at være noget man ikke er – en hykler.

Omvendt er *at være* uden *at gøre* tomt, sådan er det også med »troen: i sig selv, uden gerninger, *er den død*« (Jak 2:17; fremhævelse tilføjet). *At være* uden *at gøre* er slet ikke *at være* – det er selvbedrag at tro, at man selv er god, blot fordi ens hensigter er gode.

At gøre uden at *være* – hykleri – giver et falsk billede over for andre, mens *at være* uden *at gøre* giver et falsk billede over for en selv.

Frelseren irettesatte de skriftkloge og farisæerne for deres hykleri: »Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere! I giver tiende« – noget de *gjorde* – »af mynte, dild og kommen, men I forsømmer det i loven, der vejer tungere, ret og barmhjertighed og troskab« (Matt 23:23). Med andre ord magtede de ikke *at være*, hvad de skulle *have været*.

Skønt Frelseren anerkendte betydningen af *at gøre*, betragtede han *at være* som »det ... der vejer tungere«. Vigtigheden af *at være* illustreres i de følgende eksempler:

- At indtræde i dåbens vande er noget, vi *gør*. Det *være*, der går forud for det, er tro på Jesus Kristus og en mægtig forandring i hjertet.
- At tage del i nadveren er noget vi *gør*. *At være* værdig til at tage del i nadveren vejer meget tungere og er meget vigtigere.
- At blive ordineret til præstedømmet er en handling, eller noget vi *gør*. Den vigtige side af sagen er imidlertid magten i præstedømmet, der bygger på »retfærdighedens principer« (L&P 121:36) eller *at være*.

Mange af os laver lister over ting, for at minde os om det, vi *ønsker at gøre*. Men folk har sjældent lister om, hvad de gerne vil *være*. Hvorfor? *Gøremål* er aktiviteter eller begivenheder og kan krydses af listen, når de er *gjort*. *At være* er derimod aldrig overstået. Man kan ikke optjene afkrydsninger, når det gælder om *at være*. Jeg kan invitere min hustru ud til en vidunderlig aften på fredag, hvilket er *at gøre*. Men *at være* en god ægtemand er ikke en begivenhed; det må *være* en del af mit væsen – min karakter, eller hvem jeg er.

Eller som forælder, hvornår kan jeg krydse et barn af som *gjort*? Vi vil aldrig være færdige med *at være* gode forældre. Og for at være gode forældre er en af de vigtigste ting, vi kan lære vore børn, *at være* mere ligesom Frelseren.

At være kristuslignende kan ikke ses, men det er den motiverende kraft bag ved det, vi *gør*, der kan ses. Når en forælder for eksempel hjælper et barn med at lære at gå, ser vi, hvordan denne forælder *gør* ting for at støtte og rose sit barn. De ting denne forælder

gør, viser den usete kærlighed i deres hjerte, den usete tro, det usete håb for deres barns potentiale. Dag efter dag fortsætter deres bestræbelser – beviser på de usete egenskaber bag det *at være* tålmodig og omsorgsfuld.

Fordi *at være* fører til *at gøre*, og er hensigten bag *at gøre*, vil man mere effektivt kunne forbedre opførsel ved at fokusere undervisningen på *at være* frem for *at gøre*.

Når børn opfører sig dårligt, lad os sige, at de skændes med hinanden, begår vi ofte den fejl, at fokusere vores disciplinering på det, de *gjorde* eller på det skænderi, vi var vidne til. Men det, de *gjorde* – deres opførsel – er kun tegn på de usete hensigter i deres hjerte. Vi kunne spørge os selv: »Hvilke egenskaber, hvis barnet forstod dem, ville ændre denne opførsel i fremtiden? At være tålmodig og tilgivende, når de bliver irriterede? At være kærlig og fredsstifter? At tage personligt ansvar for ens egne handlinger og ikke give skylden videre?«

Hvordan underviser forældre deres børn om disse egenskaber? Vi vil aldrig have en bedre mulighed for at undervise vore børn og vise kristuslignende egenskaber end ved den måde, hvorpå vi disciplinerer dem. Ordet *disciplin* kommer fra samme rod som ordet *discipel* og indebærer tålmodighed og undervisning fra vores side. Det bør aldrig ske i vrede. Vi kan og bør disciplinere på samme måde, som det fremgår af L&P 121: »Ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtomdighed og ved uskrømtet kærlighed, ved venlighed og sand kundskab« (v. 41-42). Disse er alle kristuslignende *at være*, der bør være en del af, hvem vi, som forældre og som Kristi disciple, *er*.

Gennem disciplin lærer barnet om konsekvenser. I sådanne øjeblikke er det nyttigt at vende det negative til noget positivt. Hvis barnet indrømmer,

at det har gjort noget forkert, så pris det mod, det viste ved at indrømme det. Spørg barnet, hvad det lærte af den fejl eller forkerte handling, hvilket vil give jer, og vigtigere end det, Ånden en mulighed for at berøre og undervise barnet. Når vi underviser barnet i at lære ved Ånden, vil den lære have magten til med tiden at ændre selve deres væsen – *at være*.

Alma opdagede det samme princip, at »forkyndelsen af ordet havde en stærk tendens til at få folket til *at gøre* det, der var retfærdigt – ja, den havde haft en større virkning på folkets sind end sværdet« (Alma 31:5; fremhævelse tilføjet). Hvorfor? Fordi sværdet kun fokuserede på at straffe opførsel – eller *at gøre* – mens det at prædike ordet ændrede folks sande væsen – hvem de *var* eller kunne *blive*.

Et kært og lydigt barn vil kun indskrive en far eller mor til *Forældredreomsorg for begyndere*. Hvis du er velsignet med et barn, der tester din tålmodighed i xⁿ grad, vil du blive indskrevet i klassen for *Forældredreomsorg for viderekomne*. I stedet for at spekulere på, hvad du kan have gjort forkert i den førjordiske tilværelse for at fortjene sligt, kunne du se det udfordrende barn som en velsignelse og mulighed for selv at blive mere gudelige. Med hvilket barn vil din tålmodighed og langmodighed og andre kristuslignende dyder med størst sandsynlighed udvikles og forædles? Er det muligt, at man har brug for dette barn, lige så meget som det har brug for en?

Vi har alle hørt rådet om at dømme synden og ikke synderen. På samme måde må vi, når vore børn ikke opfører sig ordentligt, være forsigtige med ikke at sige noget, der ville få dem til at tro, at det, de *gjorde* forkert, er, hvem de *er*. »Lad aldrig fiasko blive overført fra en handling til en selvforståelse« med tilhørende etiketter som



»dum«, »langsom«, »doven« eller »klodset«.² Vore børn er Guds børn. Det er deres sande identitet og potentiale. Selve formålet med Guds plan er at hjælpe hans børn med at overvinde fejl og misgerninger og at udvikle sig, så de kan blive, ligesom han *er*. Skuffende opførsel bør derfor ses som noget midlertidigt, ikke noget permanent – en handling, ikke en identitet.

Vi er derfor nødt til at være forsigtige med at bruge permanente vendinger såsom »Du ... altid« eller »Du ... aldrig« i disciplinering. Pas på med sætninger som: »Du tager aldrig hensyn til mine følelser« eller »Hvorfor får du os altid til at vente?« Sætninger som disse får handlinger til at fremstå som en identitet og kan påvirke barnets selvidentitet og selvværd.

Identitetsforvirring kan også ske, når vi spørger børn, hvad de ønsker *at være*, når de bliver voksne, som om at det, en person *gør*, er det, de *er*. Hverken arbejde eller ejendele bør definere vores identitet eller selvværd. Frelseren var fx en beskeden tømmer, men det kan vel næppe beskrive hans liv.

Når vi hjælper børn med at finde ud af, hvem de er, og styrker deres selvværd, kan vi passende rose deres præstation eller opførsel – det, de *gør*. Men det ville være endnu mere vist at

fokusere vores ros på deres karakter og tro – hvem de *er*.

Når det gælder sport, ville en *vis* måde at rose sit barns præstation – *at gøre* – være at fokusere på *at være*, – som fx deres energi, deres udholdenhed, deres ro når de møder modstand osv. – og derved rose både *at være* og *at gøre*.

Når vi beder vore børn om *at gøre* deres pligter, kan vi også finde måder, hvorpå vi kan rose dem for *at være*, som fx ved: »Det gør mig så glad, når du gør dine pligter med et villigt hjerte.«

Når et barn modtager et karakterblad fra skolen, kan vi rose for de gode karakterer, men det vil måske være til større, længerevarende gavn at rose dem for deres *flid*: »Du afleverede hver eneste opgave. Du ved, hvordan man tackler og færdiggør svære ting. Jeg er stolt af dig.«

Mens I studerer skrifterne som familie, så se efter og drøft eksempler på egenskaber, I har opdaget i løbet af studiet den dag. Eftersom kristne egenskaber er gaver fra Gud og ikke kan udvikles uden hans hjælp,³ må vi bede for de gaver i personlig bøn og familiebøn.

Tal til tider om egenskaber ved middagsbordet, specielt dem I opdagede i skrifterne tidligere den morgen.

»Hvordan har du været en god ven i dag? Hvordan viste du medfølelse? Hvordan hjalp tro dig med at møde dagens udfordringer? På hvilken måde var du pålidelig? Der er massevis af egenskaber i skrifterne, der skal undervises i og læres.

Den vigtigste måde, hvorpå vi kan undervise i *at være*, er ved *at være* den slags forældre over for vore børn, som vor himmelske Fader er over for os. Han er den fuldkomne forælder, og han har givet os sin håndbog om det at være forældre – skrifterne.

Mine bemærkninger i dag har først og fremmest været rettet til forældre, men principperne gælder for alle. Må jeres bestræbelser på at udvikle kristuslignende egenskaber være vellykkede, så I antager hans billede i jeres ansigtsudtryk og hans egenskaber kommer til udtryk i jeres opførsel. Så vil jeres børn såvel som andre, når de føler jeres kærlighed og ser jeres opførsel, blive mindet om Frelseren og drages til ham. Det er min bøn og mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prins af Danmark*, 3. akt, scene 1, linje 56.
2. Carol Dweck, citeret i Joe Kita, »Bounce Back Chronicles«, *Reader's Digest*, maj 2009, s. 95.
3. Se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 115.